

ver vanskeliggjort eller umuliggjort. Her lægger en række aktører i Osloprocessen op til, at det ikke blot bliver forbudt for lande at besidde og anvende klyngeammunition; det vil også blive forbudt at samarbejde med stater, der anvender klyngeammunition. Det vil eksempelvis betyde, at en dansk enhed under en international operation ikke kan påkalde ildstøtte fra en allieret, der råder over klyngeammunition. Et så bredt forbud vil efter regeringens opfattelse kunne medføre betydelige problemer for Danmarks fremtidige engagement i internationale militære operationer.

De altså efterhånden meget ensporede forhandlinger i Osloprocessen risikerer således at komplicere forhandlingerne i CCW-processen, FN-processen. I værste fald kan vi dermed ende i en situation med et resultat i Osloprocessen, som ikke omfatter de lande, der faktisk anvender klyngeåben, og det kan føre til en fastlåsning af forhandlingerne i CCW, altså FN, hvor vi heller ikke kommer nogen vegne, fordi Oslo-landene ikke kan indgå et kompromis med de øvrige om at forbyde de typer af klyngeammunition, der forvolder uacceptabel skade. I den situation bliver slutresultatet jo så, at klyngeammunition overhovedet ikke forbydes, og at alt fortsætter, som det var, på trods af at det drejer sig om at fjerne det uacceptabelt skadelige, og det vil altså ikke føre til en forbedret beskyttelse af individerne mod klyngeammunition, tværtimod.

Mange har sammenlignet Osloprocessen med Ottawa-processen vedrørende antipersonelminer, men sammenligningen holder ikke. De seneste internationale forhandlinger har vist, at mange lande anser klyngeammunition for at være en afgørende del af deres nationale forsvar, der ikke kan undværes eller erstattes af andre våbentyper, og forsvarsministeren har jo forklaret nogle situationer. Det var ikke tilfældet med antipersonelminer. Det er der en række grunde til at det ikke var.

For det første udgør klyngeammunition et langt vigtigere element i stormagternes våbenarsenaler, end antipersonelminer nogen sinde har gjort. Klyngeammunition udgør således en meget betydelig del af flere af disse landes offensive ildkraft.

For det andet vil de lande, der besidder den helt overvejende del af verdens arsenaler af klyngevåben – 75-90 pct. – hverken deltage i eller tilslutte sig et totalforbud, og så er det jo ikke ret meget værd.

Endelig var det i 1990'erne et forholdsvis bredt ønske fra særlig de vestlige lande, som bekæmpede antipersonelminer, at få dem forbudt, mens flertallet af vestlige lande i dag ønsker at regulere de upålidelige og upræcise typer klyngeammunition, men ikke at forbyde enhver type af klyngeammunition, af de grunde, som forsvarsministeren har nævnt.

Når dette så er sagt, vil regeringen, som det fremgår af analysen, fortsat deltage i Osloprocessen, herunder i den diplomatiske konference i Dublin i maj 2008, hvor vi vil arbejde for det mål, der oprindeligt var Osloprocessens, nemlig at få de uacceptabelt skadelige ammunitionstyper ud; det er jo altså også det, Folketinget har vedtaget i 2004 og 2007.

Om vi i Danmark kan tiltræde det endelige resultat, vil selvsagt afhænge af, hvad der mere konkret sker i Dublin, men det er den tilgang, vi vil have til processen og til mødet.

Lad mig så afslutningsvis kommentere de forhandlinger, der i øjeblikket finder sted inden for FN og CCW om klyngeammunition, altså det andet spor.

I november 2007, altså i en tid, efter at Osloprocessen blev påbegyndt, lykkedes det inden for FN og CCW at nå til enighed om et mandat for forhandlinger vedrørende en løsning på de humanitære problemer, der forårsages af klyngeammunition. Disse forhandlinger startede i januar 2008, og de ventes afsluttet i løbet af 2008.

Som bekendt tillægger regeringen arbejdet i CCW særlig vægt, fordi vi her har de store våbenbesiddende og -producerende lande med; de er jo altså ikke med i Osloprocessen. Forhandlingerne i CCW gennemføres oven i købet med dansk formandskab, idet Danmarks nedrustningsambassadør er blevet udpeget som forhandlingsleder for processen, hvilket også viser, med hvilket kraftigt engagement Danmark er gået ind i at få reguleret området.

Hvis det lykkes at opnå enighed om en aftale inden for CCW, vil reguleringen omfatte de lande, hvis typer af klyngeammunition har vist sig at volde problemer. Dermed vil forhandlingsresultatet i CCW kunne føre til en betydelig forbedret beskyttelse af civile mod klyngeammunition, og det vil være i virkeligheden og ikke kun på papiret.

KL 13:19

Formanden:

Tak til udenrigsministeren. Så går vi over til den egentlige forhandling, og den første, der får ordet, at hr. John Dyrby Paulsen.